
CORPOLOGIA
Maig 2011
NÚM. 1

CORPOLOGIA 1

Maig 2011
REVISTA NÚM. 1

INDEX

Foto a la portada: Denys Blacker.
Fotògrafa: Uma Bunnag, 2011

Foto a la contraportada: Gaia
Fotògrafa: Denys Blacker 2011

OPINIÓ

Davant de l'actual política cultural a nivell local i nacional i la quantitat insignificant dels pressupostos destinats a la cultura no ens podem quedar indiferents.
Les contradiccions són moltes i amb l'atur arribant a 21% de la població és evident que per a moltes persones la prioritat ara mateix és cobrir les seves necessitats bàsiques. L' ocupació segons la constitució és un dret però no s'ha d'oblidar que també ho és la cultura.

L'art és un element essencial per al desenvolupament d'una societat sana i feliç, una societat intel.ligent i de discerniment, una societat lliure i no censurada. L'art ofereix visions alternatives, qüestionant, criticant i investigant , l'art inspira, excita i dona plaer. Ens fa pensar, ens fa sentir, no ens deixa indiferents. L'art es vida i l'art es viure. El món és un lloc d'incertesa, de guerres i de catàstrofes, però tambe és un lloc d'amor, de vitalitat i optimisme.

D'aquest amor, vitalitat i optimisme neix CORPOLOGIA, una plataforma independent i oberta a totes les disciplines per a la presentació d'obres, pensaments, idees, inquietuds, opinions, en definitiva, qualsevol forma d'expressió que parteixi de la presència i de l'acció.

La primera edició de CORPOLOGIA es va celebrar el 12 d'abril de 2011 al restaurant Els Jardins de la Mercè de Girona a les 8 del vespre.
La convocatòria es va fer per email a artistes que van respondre amb entusiasme a la proposta de presentar obres centrades en el cos i la presència, i amb una durada màxima de 10 minuts.

Aquesta primera edició de la revista que publicarem paral.lament a les activitats del grup està organitzada en 4 seccions.

OPINIÓ es la introducció a la revista que canviarà d'autor cada mes.

ACCIÓ on trobarem informació de les obres presentades en di
recte a l'ultima trobada de corpologia dels artistes Fina Miralles, Joan Casellas, Mireia Zantop, Clara Garí, Montse Seró i Denys Blacker.

REFLEXIÓ on trobarem un espai dedicat a les contribucions de les persones presents a l'ultima trobada; artistes i public. Aquest mes l'escriptor Tew Bunnag i l'artista Marta Vergonyos comenten l'encontre.

Denys Blacker
Madremanya abril 2011

ACCIÓ

ACCIÓ es un espai dedicat als artistes participants a l última edició de CORPOLOGIA. Presenten la seva obra amb text i/o imatge.

S'obre un petit espai a la definició de la performance/art d'acció:

L'art d'acció
"Una sèrie de moviments, sons i accions es revelen, ordenats d'una manera que és impossible predir. No hi ha argument a seguir. Més aviat és «una expressió possible de la multiplicitat de realitats possibles» . És un acte de resonància, «un loop holístic d'informació» on l'artista és el subjecte i l'objecte de la investigació, «on subjecte i objecte no són contraris, sinó aspectes permutables d'una sola categoria en la qual qualsevol distinció entre l'agent i l'acció, entre el subjecte i l'objecte, entre el fer i el què s'està fent sigui simplement una qüestió de perspectiva»."

Denys Blacker

FINA MIRALLES

Després de seixanta anys de vida

Em miro les mans, amb les taques de la vellesa a la pell, els dits deformats pel reumatisme i me les estimo tal com son, plenes de força i de tendresa ,de la carícia al cop de puny sobre la taula.
Tenen el record de les ferides del temps de la infantesa, brutes de terra i de fang dels tolls després de la pluja, quan amb pedres i tronquets fèiem joguines, fruites, figueretes, peixos o bèsties ferotges.
Anys després del primer despertar de l'adolescència, pensava:
Abans de fer-li un petó, m'agradaria molt més agafar-li la mà i passejar vora el mar o per un camí secret.

M'ha costat tant de temps, sentir la tendresa i l'escalfor de les meves pròpies mans, primer enllaçades entre elles, després posant-les sobre la meva pell, i el tacte de la pell a les mans, ara puc acariciar el meu cos amb oli perfumat o simplement amb aigua dolça.
A l'estiu dins del mar, l'aigua cristallina dilueix, les pors, les tristeses i el dolor que el meu cos ha suportat durant tot aquest temps passat.
Ara m'emociona sentir com respiro plàcidament, la força del batec del meu cor que m'ha acompanyat tots aquests anys, la mirada dolça dels meus ulls i la calidesa de les arrugues del somriure.
Els meus cabells perden el color i es tornen blancs, blancs com l'esperit net i aclarit.

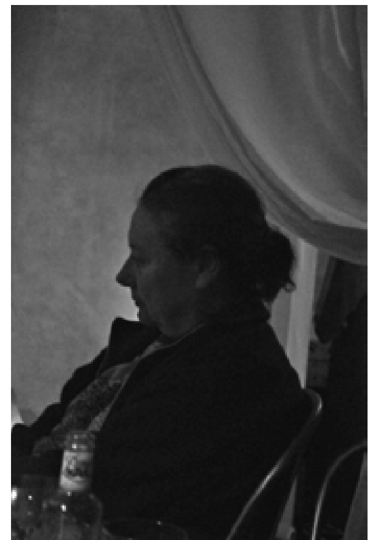
Estic agraïda a aquesta vida, que només es meva, pel goig de retrobarla i retrobar-me.
En pau amb el meu cos que ara forma part de mi, com les emocions i les idees, tot esta unit formant un únic ésser, una única joia de viure.

Fina Miralles
Cadaquès Abril 2011

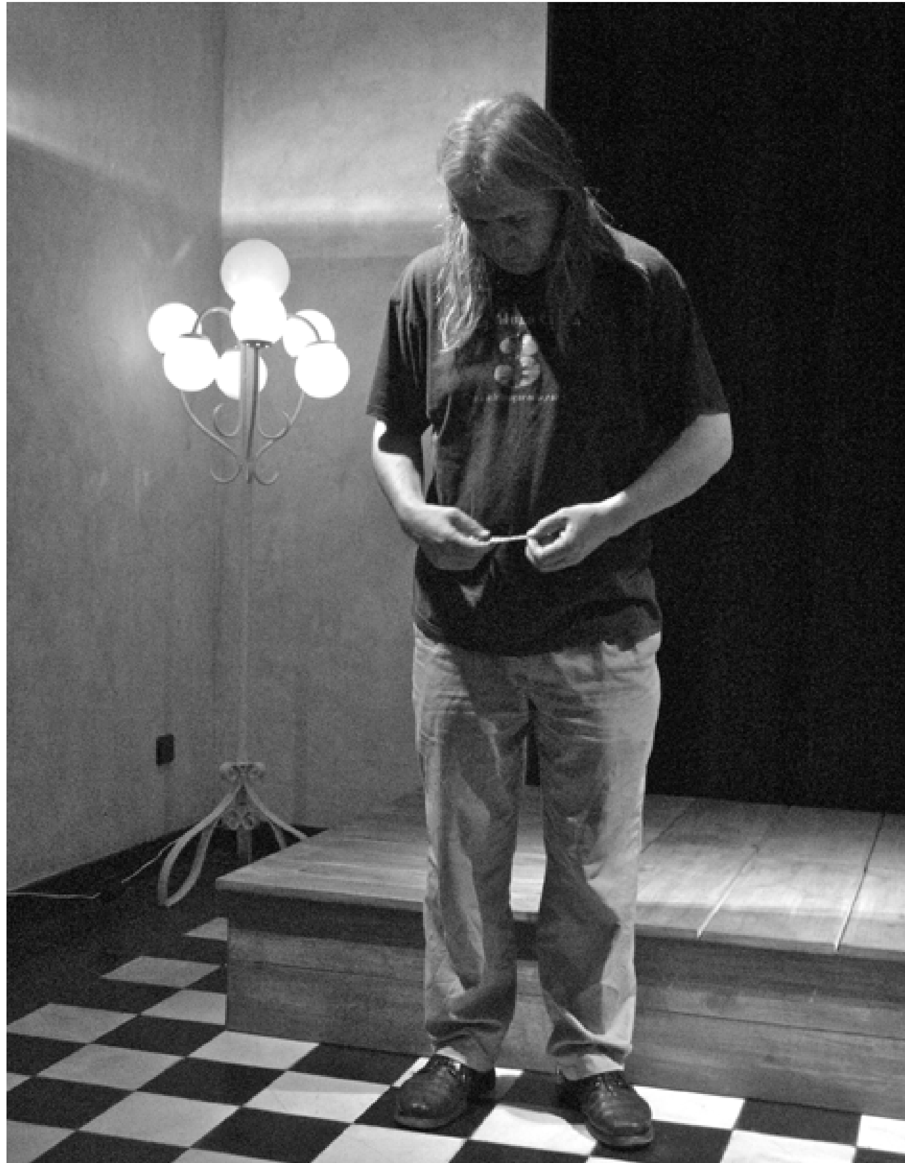

Fotos: Denys Blacker

JOAN CASELLAS

Acció relativa

MIREIA ZANTOP

ALÈ

(escrit pre)
La mirada i les paraules que broten de l'immediat subconscient, filen intencions, que es posen en consonància i alimenten el desenvolupament del procés creatiu. Sóc canal, flauta del vostre alè.

(escrit post)
Avui era la primera cita de corpologia, el número 0 de la nova editorial. "Alè" demanava les paraules i la veu dels presents, més assistents que mai, ja que el fràgil espai participatiu que proposava depenia de l'alè aliè, l'expiració, inspiradora, que m'accionés, era un repte vertiginós de resultat i duració imprevisible. Només agraeixo la gran complicitat de tots, que vareu donar sentit i forma al breu poema creat en l'espai del meu cos/paper en blanc. Va ser un "multiàleg" marcat per la proximitat física i l'empatia que es desenvolupa a mida que es produeix. La Fina es va regalar amb una improvisació rítmica que bategava des del cor. Els mestres sufís foren homenatjats amb la taca de taní, ofrena de Clara que es vessà sobre el paper. Va ser una nit d'acolliment i afiançament, d'una confiança en futures Corpologies compartida per tots,

...Un a Un
Fina, traçat d'un dibuix mut, declaració d'amor i acceptació, que grafiaren les paraules invisibles de la seva veu "en off". Ella, present, en donava fè i assentia.

Joan, mestre de mesura de l'espai amb el temps de desenvolupament per apropiar-se'n, endins, endins, recollint els significats d'aquestes dimensions en el propi cos, sense paraules. Autodefinit.

Montse s'exposa a la nuesa de l'ànima pura. Forta pel coneixement de la fragilitat, com taules d'argila, terra cruixent sota la voluntat d'esmicolar el pas irreversible i convertir-lo en sorra blava per inundar les palmes del presents, que escolten el secret "a sotto voce" dit a un per a tots.

Clara i autèntica innocència, guix a la mà, traçà mentre coneixia el mapa- retrat familiar del grup, apropant totes les distàncies com qui vol sense voler.

Denys, amb tota serenor i lucidesa, alhora amb la gravetat de la tristesa inqüestionable que acompanya certs fets, ens retallà en acció pura, una evidència que divideix, cop a cop de tisora meticulosa, la consciència profunda de les identificacions bipolars: la capacitat de mutilar el que tenim - voluntàriament- i ser.ne víctimes.
Jo vaig sentir com denunciava un nus difícilment desembrollable.
Gràcies a tothom, tots, tu.

Continuarà... continuarem corpologiant.

Estrella

Estrella

CLARA GARÍ

MAPEAMONOS

Cuando Denys me dijo si quería participar en Corpología 1 supe en el acto que sí que quería. Lo que no sabía era qué iba a hacer. La propuesta me llegaba en un momento dificil, con muchas cosas simultáneas llamando a la puerta, en un momento de debilidad interior y confusión.
Me acordé de una cosa que había dicho Carles Hac Mor unos días antes. Hablando de Jordi Benito había dicho que Jordi Benito nunca sabía qué iba a hacer cuando hacía una performance, y que el tiempo se le echaba encima y que eso era lo que daba tanta fuerza y tanta espontaneidad a sus acciones: que no las había pensado. De tal modo que una corriente subterránea hecha de sueños, deseos , miedos y emociones atravesaba su alma y su particular corpología, nunca tan bien dicho como en su caso, porque Benito comprometía todo en sus acciones, y muy especialmente su cuerpo.
Se fue acercando el día y casi voluntariamente no pensé nada, dejando la acción a cargo y criterio de...de algún ánimo interior.
El mismo día de la acción anduve por la casa buscando algún objeto que me diera un pretexto. Encontré una brújula con tapadera que me había regalado mi madre hace tiempo. Y más tarde, justo antes de salir de casa para Girona, me metí unas tizas en el bolsillo.
Cuando llegué al bar, sin saber, sabía lo que iba a hacer. No sabía que haría pero sabía que sería un mapa, con las tizas, un mapa inclusivo en donde estuviéramos todos como un solo cuerpo y también cada cual con su cuerpo individual. Yo quería mapear al grupo pero también relacionarme una a una con cada una de las personas que habían venido al encuentro, porque esa dimensión privada de la performance es una cosa muy inexplorada que siempre me ha interesado. Pensé en esas fotos de grupo que la gente publica en Facebook y me vino a la mente aquello, tan esencial , tan auténtico, y según y como también tan frívolo "Clara te ha etiquetado en una foto suya". Y dibujé con las tizas en el suelo una especie de plano de todos los que estábamos presentes, y después pregunté uno a una los nombres y los nombres, y los escribí en el suelo, "etiquetándonos", mapeándonos.
Solo al terminar, y porque vi una foto mía de hace años en el folleto de Corpología, me acordé de que hacía muchos años, participando con una acción en un Fem Art, creo que fue, de Gresolart, también había usado el mapeado de tizas en La Bisbal buscando a una gran performer que siempre añoro, porque casi nunca actúa ya, que es Rosa Suñer. Y entonces entendí del todo lo que quería decir Carles Hac Mor al hablar de Benito.
Ahora creo que voy a seguir con las tizas, participando en este encuentro del que me siento una parte.
...Y la brújula?
No lo sé. A ver qué pasa la próxima vez.

MONTSE SERÓ

BLau trencat

DENYS BLACKER

ESTIRAR MÉS EL BRAÇ QUE LA MÀNIGA

REFLEXIÓ

REFLEXIONS és un espai obert a les persones presents a cada trobada de CORPOLOGIA. per a compartir les seves opinions, reaccions, pensaments, tot el que forma part esencial del total de la experiencia.

No existeix el públic passiu, sinò un públic dinàmic que forma part dels aconteixements, on els valors de l'observador s'impliquen invariablement en la seva observació. L' audiència, es converteix en element integrant del treball en el moment en què entra en el camp de la performance.

La permeabiltat de l'espai entre l'artista i l'audiencia produeix una combinació alquímica facilitant la conversió dels elements en nous i sorprenents materials.

TEW BUNNAG

On a gentle Spring evening CORPOLOGIA, the *isness* of the cuerpo- for how else to live and feel? - is born in a garden bar in Gerona.
The birth is midwifed by a wise woman, of course, who tells of the kindness of hands, her hands-her inner thoughts mouthed in the half light. Born into time, a gift of time, the stretch of a tape measure until time itself is crucified then swallowed whole. A celebration into space and light and sex, a glimpse of flesh, black hair, a black bra, a white dress, a white dancer on a square piece of white paper; sensual flamenco tended carefully by handmaidens and male attendants. A compass is set, positions and names are marked out in chalk; for a journey, or a séance? Do we know where we are or should be? Blue earth is broken underfoot on the chalk marks and blue dust time is handed round into open, grateful palms. Now a second, and wholly unexpected glimpse of flesh and a black bra. How time comes round! Another white costume but the left sleeve trails to the floor. Snip, snip, cut round, cut down, cut short leaving bare arm, kind hand dangling.
End of first cycle.

En una tarda delicada de primavera CORPOLOGIA, *l'esser* del cos perque quina altra manera de viure i sentir? – neix a un bar-jardí a Girona.
El naixement llevat, naturalment, per una dona sàvia, que ens explica la bondat de les mans, les seves mans – els seus pensaments articulats en la mitja-llum. Nascut dins el temps, un regal del temps, l'estirament d'una cinta mètrica fins que el temps mateix estigui crucificat i tot seguit empassat per ell mateix. Una celebració a l'espai i la llum i el sexe, un cop d'ull de carn, cabell negre, de sostenidor negre, un vestit blanc, una ballarina blanca sobre un quadrat de paper blanc; flamenc sensual cuidadosament curada per unes serventes i assistents masculins. La col. locació d'una brúixola, les posicions i noms marcats amb guix; per un viatge, o una sessió d'espiritisme? Sabem on estem i temps de pols blau lliurat als palmells d'agraïdes mans. Ara un segon i totalment inesperat cop d'ull de carn i sostenidor negre. Com torna el temps! Un altre vestit blanc però la maniga esquerra penjant fins terra. Snip, snip, talla al voltant, escurçat deixant braç nu, mà bondadosa penjant.
Fi del primer cicle.

Madremanya abril 2011

MARTA VERGONYÓS

Casellas agafa la mida de la mare

Opina la Fina Miralles des dels 60 anys

Retalla la màniga la Denys Blacker

Paper en blanc s'ens proposa la Mireia Zantop

Orient que troba sense brújula la Clara Garí

L'ànima és blava afirma la Montse Seró

O(r)GIA

Girona 12 Abril 2011

CARLUS CAMPS

Era en el transcurs del festival FEM d'enguany, organitzat per Gresolart. El darrer dia, dinar de comiat al restaurant dels Jardins de la Mercè.

La taula de 32 convidats plena de gom a gom. Estic al cap de taula al costat de la fotògrafa oficial del festival Ana Rita Rodriguez.
Miro cap als grans finestrals que donen al carrer estret d'on entre les seves alçades apareix com és costum cap aquelles hores, l'astre rei.

Com a bon mortal em quedo bocabadat de la fascinant entrada del raig de llum entre els porticons exteriors, la porta del finestral i les cortines de l'interior del local, on la meva veu exclama sense cap tipus de raó: "Ana fem una perfo" Sense solta ni volta moc la cadira arramblant-la a una immensa maleta que espera al seu amo al final de l'àpat. Jec de llarg , entre la cadira tot recolzant-me a la resistent i fornida maleta. Sí, he trobat l'espai on l'estret raig de llum acarona la meva cara. Ulls clucs em submergeixo en el seu bany de fotons. Somric. L'Ana Rita comença a dir: "espera, espera, un moment espera" amb el seu sensible to portugués.

Jo, tal com us ho dic, vaig desconnectar l'oïda, el cos es quedà inert a la tensada postura transportat pels fotons. La màgia de la fotografia en mans de l'Ana Rita va deixar bell testimoni del bany on em vaig submergir; un regal del astre rei, el Sol.

Res més a fer, res més a dir, la llum i la nostre humil percepció.
Salut Corpològics.

CORPOLOGIA

Maig 2011
núm. 1

Més Informació
info@gresolart.com

Amb el suport de Mettavision.sl